

писци пишатъ, че тогазъ били избити: патриции Аеций, трета титла подиръ императорската, Петъръ патриции, Сисиний патриции, Теодосий патриции, Саливара, цариградския епархъ съ чинъ патриции, Романъ патриции и стратегъ на азиатскитѣ войски и много други протоспатарии и спатарии, и на полководетѣ прѣдводители, и доместикътъ на екскувититѣ и друнгария на царската бигла, и стратегътъ на Тракия и множество началници на темитѣ съ безброй войска. Въ тази битка, разказва Теофанъ, се опропасти християнския военненъ цвѣтъ и се изгуби всичкото оружје и царскитѣ вещи. Да даде Богъ, щото християнинъ да не чуе повторно подобни страшни думи за тѣги и ридания. Това станало на 25 юли. Тази дата е интересна, че опровергава твърдението на мнозина, че ужъ Никифоръ разрушилъ столицата на Крѣма. Византийската войска не могла повече отъ 100 километра да навлѣзе въ българската територия, тъй като само два-тридена напрѣднала. За мѣстото, гдѣто Крѣмъ затрилъ византийската армия, не можемъ да се съгласимъ съ ни единъ изслѣдователъ. Съмнителна може да се счита и полянката Кореника мѣжду върховетѣ Вѣтрило и Вида въ котленския проходъ.

Отъ бойното поле сполучилъ да избѣга и то тежко раненъ синътъ на погубения императоръ по име Ставраки, който прибѣгналъ въ Одринъ. Крѣмъ накаралъ да отрѣжатъ главата на Никифора да я забодятъ на дърво и да я показватъ нѣколко дена на войската и подчиненитѣ нему народи за гордостъ. Слѣдъ туй поржчалъ оголения царски черепъ да посрѣбратъ и направатъ чаша, съ която въ пироветѣ давалъ да пиятъ на словѣнскитѣ князе, които се намирали едни въ съюзни, а други въ подчинени нему отношения, и числото на които се бѣше увеличило съ покоряването на аварскитѣ земи оттаткъ Дунава. Крѣмовия законъ за искореняването на лозята трѣбва да е отзивъ на запрѣщаваніе распространението на пиянството въ България, което може би е било много развито, както е било по късно и мѣжду руситѣ, които пияни умирали съ чаша въ рѣка. (Херодотъ, като описва нравитѣ на скититѣ, споменува и за обичая да правятъ чаши отъ човѣшки черепъ. Този обичай по късно се срѣща и у хунитѣ и словѣнитѣ). И до като аналитиката доста грижливо отбѣлѣзала това знаменито събитие, византийскитѣ живописци не забравили да го илюстриратъ. Въ словѣнския прѣводъ на лѣто-